

Ch ng 4

M i M t Chi c Gh .

Hai Viên Súc S c. M t Ti ng C i

Mùa thu. M t mùa p mà a c m.

Th khi n ng i ta c m th y cô qu nh nh t chính là bu i hoàng hôn c a mùa thu.

Gi ng nh m t l i ki m, không r c sáng, không có sinh m nh, ch bi t ch i màn êm kéo n trong l ng l .

Th khi n ng i ta c m th y bu n bã nh t chính là c nh lá r i trong mùa thu. Gi ng nh m t tay ki m khách t ng t n nh cao, sau khi vô ch thiên h thì bu n r ub ki m, r i c th ch i s t ch m ch c a mùa ông trong n i qu nh hiu.

Chính trong bu i hoàng hôn c a ngày thu mu n này, D Thu Ngôn c m theo thanh ki m c a mình, ch m rãi b c vào thành Thiên Châu qua con ng tr i y lá r ng.

M t tr n gió nh th i t i, ánh ki m lóe lên, gi a nh ng phi n lá vàng bay l n t nhiên có m t phi n lá màu b l i ki m xuyên qua. D Thu Ngôn g phi n lá ó ra, thu ki m vào v , l m b m: “Gi a nh ng phi n lá y tr i, ây h n là phi n lá màu duy nh t.” Thoáng ng m ngh , y kh n n c i, cài phi n lá lên c áo, v m t nh v a cài lên ó m t viên kim c ng.

“M t huynh ài bám y b i b m, sao không ng i xu ng cùng u ng m t chén?” Trong gian t u i m nh bên ng, m t ng i áo tr ng t nhiên c t tí ng.

D Thu Ngôn c i, nói: “Ta thích nh t là c ng i ta m i nh ng l i s nh t ph i u ng r u, nên làm th nào m i t t ây?”

Ng i áo tr ng tu i ch ng hai b y, hai tám, tuy ng i trong gian t u i m c nát nh ng ch ng b n tâm chút nào, trên chi c áo tr ng không dính m t h t b i, d ng nh còn tr ng h n tuy t. “Ki m c a huynh ài ch ng ph i v t th ng, ki m pháp l i càng hi m có, v y mà l i i âm m t phi n lá, th c áng ti c!”

“ áng ti c ?” D Thu Ngôn kh c i. “Trong suy ngh c a ta, v n v t trên th gian này b t k l n nh , cao th p u áng ta tôn tr ng. Thanh ki m này

có tất cả những điều này thì cũng chẳng là một khởi sự, dù không phải phạm nhân trong một trại, nó cũng chẳng cao quý hơn một phiến lá cây.”

Cặp mắt sáng rực lên, ngài áo trắng đứng nhìn có vẻ suy tư “Huynh ài nói thế bất phạm, chẳng hay Hoa Tiễn L có duyên gì làm quen không?”

“Hoa Tiễn L !” D Thu Ngôn ngập ngừng hỏi dài. “Tên hay lắm, có vẻ thú vị thế này.”

Hoa Tiễn L cũng khẽ cười. “Gia phả cho rằng mình phong lưu tiêu sái như người hiền tài phải mang cái tên có phẩm này.”

D Thu Ngôn trầm tư quan sát Hoa Tiễn L, sau đó hỏi: “Ta thấy Hoa huynh cũng có dáng vẻ của một nhân vật phong lưu, chẳng hay ngài thành Thiên Châu này có việc gì?”

“Lâm Vân tiều phu - một trong ba vị danh khách Giang Nam - từ nhiên này, Hoa huynh muốn biết thì nhìn thấy dung nhan của nàng liền biết.”

“Ồ! Tôi lâu đã nghe nói Lâm Vân tiều phu cũng vô song, xinh đẹp tuy trẻ, hình ảnh trên người ta không có lấy một chút. Nếu Hoa huynh muốn biết, chỉ cần hãy mời ngài đi thăm trà, ngắm một nhân vật phen!”

Hoa Tiễn L vỗ bàn, hỏi: “Hay! Ta và huynh đi vắng mà ngài đã quen, chỉ một việc này thì có gì. Có vẻ, bây giờ hãy còn sớm, ta thấy ngài huynh ài yêu thích, chỉ cần hãy mời ta làm chén trà bàn tiệc này rồi chúng ta cùng trò chuyện?”

D Thu Ngôn ngập ngừng, cất giọng sang sảng: “Ta tên D Thu Ngôn, Hoa huynh có biết tên tôi sao gọi cho ta cái tên này không?”

“Chẳng hay bên trong có duyên gì?”

“Ha ha, chính là vì sự nói nhảm của tôi!” D Thu Ngôn vừa nói vừa cười trong tiếng cười dài. “Cho nên ta tạm thời chờ Hoa huynh nhìn thấy rồi nói. Giờ ta sẽ chờ ngài lâu mà Lâm Vân tiều phu đang nghĩ lại nên uống một phen, lát nữa Hoa huynh đừng quên mang tên của ngài...”

Hoa Tiễn L nhìn theo bóng lưng đang đi xa của D Thu Ngôn, miệng lầm bầm cái tên vô cùng xa lạ trên giang hồ này, khuôn mặt thoáng hiện một chút cười, sau đó truy vấn âm cho D Thu Ngôn: “Muốn tìm kiếm Lâm Vân tiều phu, trước tiên huynh ài hãy đi tìm Ninh Công Chúa...”

Trong làn gió chiều, ngay chính giữa một lá cờ màu lam đang lật phất bay là ba chữ lớn rực rỡ - Ninh Công Chúa.

D Thu Ngôn suốt buổi thành tiếng, thì ra “Ninh Công Chúa” không phải là một tên mà là tên của tòa hoa lâu lừng nhất thành Thiên Châu.

Tuy mới hoàng hôn nhưng trong Ninh Công Chúa đã rực rỡ hoa, tiếng đàn ca réo rắt. Nhìn này ngoài thì không biết mặt người vì sự xuất hiện của Giang Nam danh khách Lâm Vân thì uổng mà nhìn người trẻ nên nao nhụt vô cùng.

D Thu Ngôn chôn trang y phục, rồi bước đi.

“Ngươi đi!” D Thu Ngôn vẫn mặc quần áo nên bước đi như “trông mặt mà bắt hình dong” chôn đi bên ngoài. Bước đi như nhìn chỉ cựa quậy bước đi mà thôi. D Thu Ngôn, nói với người kinh ngạc: “Hôm nay khác với ngày tháng, Lâm Vân thì uổng mà nhìn người trẻ nên nao nhụt vô cùng sao? Trong buổi này toàn là các nhân vật có lai lịch người chôn có vào mà thôi khoe cái xu.”

D Thu Ngôn không nói gì, chỉ cười cười, nói: “Ta chính là khách quý của Tri huy nhân, người dám chôn ta?”

Bước đi như tin tưởng nhưng người trẻ không cho D Thu Ngôn vào.

“Ha ha, vị huynh này là ai? Có biết Lâm Văn nhân sao?”

D Thu Ngôn ngẩng đầu nhìn, thấy người trẻ nói có ba chòm râu dài, thân hình sừng sững, chính là tướng quân của phe tướng quân - Thuyết Tri Hàn - vẫn đóng giữ làm Lữ Thủ. Tri huy nhân Lưu Khôi và Cát Xung lúc này đã cùng bước vào, Lôi Kinh Thiên tay cầm kiếm cùng Lữ Thủ thì đứng ở sát phía sau họ.

Lưu Khôi quát lớn: “Hu, tên tiểu dân láo toét này này, dám mạo phạm là khách quý của Lưu Khôi ta?”

D Thu Ngôn không nói gì, vẫn cười cười, nói: “Thật nhiên, quay qua chụp tay nói với Thuyết Tri Hàn: “Vị này chắc hẳn là Lâm Văn nhân? Vãn bối D Thu Ngôn xin có lời chào!”

Thuyết Tri Hàn nhìn D Thu Ngôn, thầm phán đoán: Tin tức Lưu Thủ này tuy đã có phe tướng quân lên truy ra ngoài nhưng trên giang hồ cũng có một người trẻ, gã thanh niên tướng quân này rất có hay tin tức này? Ngoài mặt thì vẫn bình thường, nói: “Đi đâu mà bắt gặp người này. Có biết mặt danh khách quý của Lưu Tri huy nhân, coi tướng mạo quan trọng thì là gì không?”

D Thu Ngôn làm bộ xấu hổ, chụp tay nói: “Lâm Văn nhân tài xuất chúng, tiêu sái phong lưu, vị này là tướng quân của người trẻ, muông thú y

phần dung của Lâm Vân thì uất danh vang thiên hạ, cho nên nhất thời nói mà chông lả lị, xin các ông thối!"

Thầy Tri Hàn không giận chút, khàng tưng, nói: "Đệ tử đã là người, vậy xin mời vào!"

Đệ tử Ngôn cười hà hà. "Lâm Vân có phần dung mạo như vậy, vậy nên năm nay trong tính toán của đệ tử rồi." Nói xong, ngôn không khách sáo, dắt bước vào trong Ninh Công Chúa.

Đám người Lâm Vân nhìn nhau, thầy Thi Sĩ Văn Hàn không thể gì thì cũng không dám lên tiếng, lặng lẽ theo đệ tử vào.

Trong số này có một mặt chỉ có hình ôi quay thành một vòng tròn, ngoài Đệ tử Ngôn, còn có hai người khác nữa là người người mặt ghê. Hai người này dường như là thành gia lớn trong thành Thiên Châu, nhìn thấy Lâm Vân Khôi đi vào liền vàng vọt hành lễ. Lâm Vân Khôi gật đầu qua loa một chút, không hề gì, thân phận của Thầy Tri Hàn đáng gì làm Lâm Vân, còn Lâm Vân thì thế gì thì là T. Thanh.

Đệ tử Ngôn tùy tiện nói chuyện mặt chỉ có hình ôi ra sắc mặt như hổ đói, không nói gì. Mọi người đều không tìm kiếm cái cau mày.

Đệ tử Ngôn ngẩng đầu cười, nói: "Đệ tử cũng không biết, năm nay không chút gì, lát nữa Lâm Vân thì ra cái xu của ông sao, có lẽ sẽ làm như ông nhà ông cha vậy."

Thầy Tri Hàn cười cười vang. "Đệ tử nói như vậy, làm việc không cần thì đệ tử, ta rất tán thưởng! Có lẽ, mặt nhân vật như Đệ tử này thành Thiên Châu chắc hẳn không chỉ là một người Giang Nam danh giá!" Trong mắt họ lúc này đã thoáng lóe sáng.

Đệ tử Ngôn chong bu lau tay đã chấp tay nói với Thầy Tri Hàn: "Ý của đệ tử, lát nữa Lâm Vân sẽ bị thất bại. Ngoài ra, năm nay đệ tử thì Ninh Công Chúa đã có người, không phải là nhân vật ít kém." Đệ tử đi, đi tiếp trung vào việc xử lý những món đồ tâm và hoa quả trên bàn.

Một mặt tuấn tú ba mặt phong vân vẫn còn thả thả ra, thân hình nhún nhún ngẩng đầu, ưỡn ngực vênh váo, chảnh chảnh mà mặt trăng cười nhún nhún vang lên. "Các vị nhân vật giá quang lâm, thì thì không hề ghen ghét xa lánh không phải, có lẽ, chúng ta sau Lâm Vân còn người khác, các vị vị có thể thì xuyên này!"

Lâm Vân cười vang. "Chắc hẳn Ninh Công Chúa năm nay còn đây một ngày, bất kể thì nào ta cũng sẽ thì xuyên."

“L u i nhân nói ùa r i, t i n thi p gi ã là hoa tàn nh y r a, sao còn có th l t vào pháp nhãn c a i nhân.”

Ai mà không bi t Thi V chính là nh t m nhân c a t Thiên Châu, nào n ây, hôm nay ta s gi i thi u v i nàng L i nhân, nh t tài t trong tri u ình hi n nay.”

Thì ra nàng ta chính là bà ch Ninh Thi V c a tòa hoa lâu này, c ng i ngoài t cho bi t danh Ninh Công chúa. L u Khôi v i vãi gi i thi u m i ng i v i nhau. Ninh Thi V v n d n dày kinh nghi m, ng phó m i vi c vô cùng d dàng.

Sau m t h i hàn huyền, ánh m t Ninh Thi V li c v phía D Thu Ngôn v n ch ng quen bi t ai. “V công t này không bi t có lai l ch th nào? Ch ng hay có quen v cô n ng nào ây không?”

D Thu Ngôn ch p tay, nói: “T i h D Thu Ngôn, hôm nay m i t i thành Thiên Châu l n u, ch vì có ng i b n m i ta n ng m dung nhan c a Lâm Vân ti u th nên ta m i có m t ây, ch ng ng giai nhân còn ch a c g p thì ã th y ph ng dung c a Công chúa r i, chuy n i này th c ch ng u ng. N u không ph i còn ch ng i n tr t i n giúp, ta h n ã r i i luôn r i.”

Ninh Thi V c i khanh khách, nói: “Còn ch a c g p Lâm Vân ti u th , D công t ã n r i i sao?”

D Thu Ngôn n n t mi ng bánh i m tâm cu i cùng trên bàn, kh m t cái v i v hài lòng, ung dung nói: “V p c a Ninh Công chúa ã khi n ta t ng nh tiên n trên tr i, th c khó tin r ng Lâm Vân ti u th còn có th p h n n a...”

Ninh Thi V m m c i, ch a k p nói gì, Th y Tri Hàn ã v tay, c i r . “D ti u nói ra nh ng l i này, ám giã nua t cho r ng mình phong l u nh b n ta th c th y h th n vì thua kém.”

D Thu Ngôn ngo nh u qua, ch m chú nhìn khuôn m t t i c i ch ng có v gì gi ng nh gi b c a Th y Tri Hàn, ngh n t i ng x u n xa bên ngoài c a h n, trong lòng không kh i kinh ng c, ngoài mi ng l i nói: “T lâu ã nghe nói L i nhân v n tài trác tuy t, vãn b i th c ã múa rìu tr c c a L Ban¹.”

Ninh Thi V c i yêu ki u, nói: “Hôm nay, nh Lâm Vân ti u th mà m i c bao nhiêu nhân v t thú v n ây, t i n thi p có m t câu h i mu n th nh giáo các v .”

T Thanh v n ng i m t bên ch a nói n ng gì, m m c i c t ti ng: “Ninh Công chúa có vi c gì không bi t xin c nói ra, tin r ng các v ng i ây u s

đặc sắc lý lòng người phải!” Chợt thấy trong mắt Thầy Tri Hàn thoáng qua một tia lơ lửng, hờn mĩm ra thân phận của mình hiện giờ là sự gia cẩu Lưu Khôi, vốn không nên giành lên tiếng trong trường hợp này, bèn khểnh miệng mỉm cười.

D Thu Ngôn chú ý quan sát, trong lòng đã hiểu ra phần nào.

Ninh Thi Sĩ ngắm nhìn quanh mình nghĩ. “Trong gian phòng này tại sao có một chiếc ghế, các vị có biết nguyên nhân do đâu không?”

Tại lúc này mình nghĩ mình phát hiện quý báu là thế. Phải biết rằng trong các buổi yến tiệc, sự ghé ngó thì không cần, sự bố trí này quý là có vẻ, tất cả mình nghĩ hiểu được, nghĩ nghĩ, không nói một lời.

D Thu Ngôn cười vang, nói: “Theo thầy, các nội thông tu, xinh đẹp xuất sắc và vẻ đẹp mây trời nội tâm, suy nghĩ của họ khác nhau bóng chim tôm cá, thiên mã hành không, ám nam nhân thoát chúng ta làm sao hiểu được? Sự bố trí này chắc hẳn có liên quan tới Lâm Vân tiểu thư rồi, có lẽ, sự thân mật bên trong vốn của Ninh cô nương nói rõ mọi việc.”

Một tiếng hô vang lên, tiếng nói là một giọng nói xa xăm như chong chóng chút khói lửa nhân gian: “Nữ nam nhân trong thiên hạ hiểu được tâm của phần này D công tử này thì quý là niềm hạnh phúc lớn lao cho người...”

Mình nghĩ đôi mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chợt thấy một nét vẻ màu lam sáng ngời ngay ngoài sân. Nét này, ánh mắt như gần như xa, đôi hàng lông mày như cau như dãn, khóe miệng như cười mà chẳng phải cười, lời nói như oán than mà lại như ca ngợi... Mình nghĩ hiểu được rằng, phải chăng nàng chính là Lâm Vân, một trong ba vị danh kỹ tại Giang Nam. Phía bên cạnh còn có một nhà hoàn tu lịch lãm mà bí ẩn, mái tóc tím, và vẻ đẹp màu xanh nhợt, đáng vẻ như một thanh tú, một mi u.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối hẳn, trăng sáng lên cao. Phải làm sao một buổi tối mùa thu trăng treo giữa trời!

Ninh Thi Sĩ xoay người qua hỏi Lâm Vân: “Sao cô nương lại ra sự như vậy?”

Lâm Vân khom người cúi chào Thầy Tri Hàn. “Tôi khi gặp các vị sư nhân thanh thản tú chính là một nét nhìn thầy phong thái của các vị anh hùng trong thiên hạ. Hôm nay, nghe nói Lâm tiên sinh và giá quang lâm, Lâm Vân thật vui mừng, do đó mới nói như vậy.”

Thầy Tri Hàn chấp tay tạ. “Thuộc hạ chỉ là một kẻ tầm thường, đâu có xứng với hai vị anh hùng.”

Lâm Vân kh m m c i, nói: “Ta tr i sinh ch thích g y àn, làm th , i v i m y vi c ánh gi t c a nam nhân th c r t chán ghét. Ng i khác u cho r ng anh hùng ph i là các nhân v t ki m khu y giang h nh ng i v i ta, hai ch “anh hùng” l i có hàm ý khác.”

Th y Tri Hàn tuy óng gi làm L Thu o nh ng th c s không tinh thông m y th ngôn t dùng ng i ch n phong nguy t th này, bèn v i chuy n ch : “M i m t chi c gh này có ph i c bày ra theo ý c a Lâm Vân c n ng không? Ch ng hay có đ ng ý gì?”

D Thu Ngôn ý th y c p m t T Thanh nhìn ch m ch m vào Lâm Vân, mi ng kh l m b m i u gì ó, b d ng nh mu n lên ti ng nh ng l i có i u kiêng k , trong lòng y li n không còn hoài nghi gì v thân ph n c a ng i này n a.

“Thanh Nhi, em n nói i!” Lâm Vân h h ng c t ti ng.

nha hoàn v n màu xanh nh t b c lên, nói: “Côn ng x a nay v n luôn coi ng i trong thiên h nh nhau, m i l n m ti c ch m i t i a m i m t ng i, ng i ng i cùng gh v i côn ng là do ti u n ch n.”

M i ng i u c m th y r t ng c nhiên, v a r i nghe Lâm Vân nói v y, ai c ng cho r ng nàng s ng i cùng gh v i L Thu o, ch ng ng l i có s an bài khác. Nh ng ng i có m t u háo h c mu n th m t phen nh ng v n im l ng, ch nghe nha hoàn Thanh Nhi kia nói ti p.

Thanh Nhi l y ra hai viên súc s c, ch tay vào chi c gh tr ng tr c m t. “ ây là gh s hai, các gh ti p theo s có s th t t ng đ n theo h ng tay trái. Hai viên súc s c này c a ti u n tung c s nào, côn ng s ng i gh s ó.”

T i lúc này m i ng i m i hi u ra, c m th y r t thú v . Th y Tri Hàn c i r , nói: “N u tung ph i gh tr ng thì sao?”

Thanh Nhi thoáng b u môi. “V y ng nhiên côn ng s ng i m t mình r i.”

Ninh Thi V ch t h i: “Lúc này m i ch có tám ng i, v n còn t i ba gh tr ng, côn ng không i thêm m t chút sao?”

Lâm Vân h h ng nói: “Thành Thiên Châu nh bé này thì có c m y v anh hùng, ng i nh v y là r i, Thanh Nhi tung súc s c i!”

Thanh Nhi “vâng” m t ti ng, o n vung tay tung viên súc s c u tiên xu ng chi c a ng c trên bàn. Viên súc s c xoay tròn m y vòng r i đ ng l i, c b n i m.

Vì hai viên súc s c tung ra c i m nh nh t là hai, t ng c ng có m i m t k t qu , do ó gh tr ng s hai c ng coi nh là gh u tiên, còn các gh khác thì t ng đ n s th t cho n s m i hai. Viên súc s c u tiên tung ra c b n i m, hai v th ng nhân ng i gh s ba, s b n cùng v i Cát Xung và Lô Kinh Thiên ng i gh s m i m t, m i hai u không tìm c th dài m t h i.

D Thu Ngôn ng i gh s sáu, hai gh s n m và s b y bên c nh u tr ng, ng i gh s tám là L u Khôi, s chín là Th y Tri Hàn v n ang óng gi làm L Thu o, còn s m i là L Thu o ang dùng tên gi là T Thanh. Sau khi viên súc s c u tiên tung xu ng, ch có m y ng i này là còn hy v ng c ng i cùng gh v i Lâm Vân.

Thanh Nhi l n ti ng hô: “Viên u tiên tung c b n i m.” D t l i, nàng ta l i tung ra viên súc s c th hai.

Viên súc s c xoay tròn trong a, s p d ng l i, m i ng i u nín th ch i.

“Khoan ã, cho ta chi m chút l i th , xin c ng i gh s b y.” M t bóng ng i t ngoài s nh lao nhanh vào, m i ng i ch th y tr c m t hoa lên, thoáng cái ã nhìn th y m t thanh niên v n tr ng ng i ngay ng n gh s b y, chính là Hoa Ti n L mà D Thu Ngôn ã g p lúc vào thành.

Viên súc s c trong a v n ã s p d ng l i, t nhiên t ng t c, xoay vù vù. M i ng i ng n ra, t i lúc này m i phát hi n Hoa Ti n L ang chu môi nh khí, khí ng ng thành m t ng, i u khi n viên súc s c.

C ám ng i vô cùng kinh hãi, môn công phu ng ng khí thành hình này tuy t ng nghe nói nh ng nào ã có ai c th y. H n n a, Hoa Ti n L v n gi s c m t nh th ng, đáng v không h phí s c, trong s nh ng ng i ng i ây, ngoài Th y Tri Hàn, không ai có c tu vi nh v y, nh ng lúc này Th y Tri Hàn l i không th s d ng võ công tr c m t ng i khác.

M t th y súc s c xoay ch m d n, m i ng i u oán th m s là ba i m...

Ch ng l hôm nay Lâm Vân s ng i cùng gh v i v khách không m i này?

Trong s nh ch có D Thu Ngôn và Th y Tri Hàn là t v th n nhiên, nh ng ng i khác u ã bi n s c m t, Hoa Ti n L làm th này rõ ràng là không n m t b n h chút nào.

D Thu Ngôn t nhiên c i phá lên, âm thanh vang r n b n phía. “Ha ha, Hoa huynh r t cu c ã t i r i, ti u ang lo không có ai tr ti n giúp ây.”

Viên sức s c vì ti ng c i c a D Thu Ngôn mà t nhiên ch n ng, cu i cùng d ng l i, hi n ra i m m t.

M i ng i nh t t xuyết xoa, xem ra hôm nay Lâm Vân s ng i m t mình gh s n m r i.

D Thu Ngôn công l c không , không th dùng n i khí kh ng ch sức s c nh ng l i c t ti ng c i l n khi n Hoa Ti n L không c ng i cùng ng i p! B n l nh này so v i Hoa Ti n L thì còn kém m t b c nh ng c ng có th coi là m t môn võ công th ng th a. Nh ng ng i có m t u ng m phòng, duy có Th y Tri Hàn là m t không i s c, l nh nh t th .

Hoa Ti n L u tiên ng n ng i, sau ó nhìn D Thu Ngôn, c i kh . “N u s m bi t D huynh s làm h ng chuy n t t c a ta th này, ta ã ch ng m i huynh!” Trong lòng y thì l i th m khâm ph c công l c và trí t c a D Thu Ngôn.

Thanh Nhi h i i s c m t, Lâm Vân i t i ng i xu ng gh s n m r i l y àn ra cho nàng i u ch nh l i dây àn.

Lâm Vân nhìn Hoa Ti n L . “Lâu ngày không g p, Hoa công t v n kh e ch ?”

Hoa Ti n L ch m chú nhìn Lâm Vân. “Ngày ó chia tay, lòng th c nh nhung xi t bao, xin cô n ng ch trách t i h vô l !”

Lâm Vân h i ngo nh u qua m t bên né tránh. “Lâm Vân ch là m t n t ã r i vào ch n phong tr n, âu áng công t th ng yêu!”

Hoa Ti n L coi bên c nh nh không có ng i. “Hoa m ch bi t cô n ng thanh nhã, thoát t c khi n ng i ta nhìn mà lòng rung ng. N u dùng hoa hình dung, gi a bi n hoa, cô n ng chính là m t nhành mai ng o ngh trong mùa ông giá rét!”

T i lúc này m i ng i m i bi t thì ra h ã quen nhau t tr c. Nhìn hai ng i th n thái ám mu i, Lâm Vân nh d u dàng nh u oán, Hoa Ti n L thì nh nóng b ng nh th , nh t th i tâm tr ng m i ng i u vô cùng ph c t p.

D Thu Ngôn c i dài, nói: “Hoa huynh qu nhiên là ng i chí tình, ti u h i nãy th c ã l mãng r i.”

Hoa Ti n L khoát tay, nói: “V n v t trên th gian này u b i u khi n b i m t ch duyên, c ng gi ng nh ta khi v a nhìn th y D huynh ã sinh lòng tán th ng r i có ý mu n k t b n v y. N u b t ta ph i nói ra nguyên c bên trong thì th c khó l m.” D t l i, y l i nhìn qua phía Lâm Vân, th dài, than: “Duyên

do tr i nh, ai có th c ng c u? Hôm nay, ch c n c nhìn ng i p, nghe ti ng àn thêm l n n a, Hoa m ã th a lòng r i.”

Lâm Vân c ng kh th dài m t ti ng, a m t nhìn Hoa Ti n L , sau ó l i cúi u, chú tâm vào vi c i u ch nh dây àn, không nói gì thêm.

M i ng i nghe th y hai ch “linh v n³” thì u ch n ng tâm th n. “Lâm Vân” ng âm v i “Linh V n”, c hai u thành danh b ng àn, l nào v m n tuy t th nhìn nh y u t t t cùng này l i chính là nh t sát th C m trung linh v n T n Linh V n d i tr ng Trùng i s ?

Nh v y, xem ra v danh k Giang Nam này t nhiên n thành Thiên Châu là vì L Thu o r i!

Nh ng T n Linh V n là i t c a Trùng i s , sao l i d dàng l hành tung c a mình nh th c?

Nh t th i tình hình tr nên vi di u, m i ng i u ô m tâm t riêng, không ai nói m t l i, không khí tr nên vô cùng c ng th ng.

H i lâu sau, Ninh Thi V kh ho m t ti ng, m i n c ng c i, nói: “Hoa công t tình thâm ý tr ng v i Lâm Vân cô n ng nh v y, các n t thanh lâu trong thiên h ai mà ch ng ng ng m t t cùng, ti n thi p xin kính công t m t chén!”

Nh ng Hoa Ti n L không áp l i, s c m t khi sáng khi t i, t a nh ang h i t ng l i quá trình quen bi t v i Lâm Vân khi x a, nh t th i tr nên nh si nh ng c.

Ninh Thi V ngậy ng i, ch ng bi t ph i làm sao. L u Khôi thì s c m t l nh b ng, ngo nh u qua nhìn Th y Tri Hàn, ch i i ph ng nháy m t ra hi u là s l p t c phát ti t c ng i n.

D Thu Ngôn l m b m: “Ti u t này v a m i xu t hi n ã n i b t át c ta, s m bi t th này, sau khi nhìn th y Ninh Công chúa ta ã xoay ng i i luôn r i...”

Th y Tri Hàn v tay c i r , c t gi ng tao nhã mà tr m th p: “D ti u hà t t ph i t khiêm? Theo nh ta th y, m i m t chi c gh c a Lâm Vân ti u th , hai viên sức s c c a Thanh Nhi cô n ng, m t h i n i khí kinh th hải t c c a Hoa công t u không so c v i ti ng c i ung dung, i m t nh, hóa can qua thành ng c b ch⁴ c a D ti u . Nào nào, D ti u , ta kính m t chén!”

D Thu Ngôn m m c i, ng d y, nhìn Th y Tri Hàn u ng c n chén r u trong m t h i, c m nh n c rõ ràng nh ng lu ng sát khí tràn ng p trong s nh ã d n l ng xu ng. “L i nhân ch nên nói th , k o làm k vãn b i ây gi m

th ! V ar i t i h c t t i n g c i k h i n m n h a n p h i n g i m t m i n h , t h c ú n g là hành vi phá hoại, còn t i n g c i c a i n h a n â y m i t h c p h i t h n g , k h i n cho không khí giá lạnh xung quanh tan biến hết!”

Chú thích:

1. L Ban tên Ban, h Công Thâu, là người bạn của Lê Thị Xuân Thu Chi n Qu c nên th n g c g i là L Ban, có nghề làm m c r t g i i , v sau c tôn là ông t n g h t h m c . Thành ngữ “múa rìu tr c c a L Ban” ý nói khoe tài tr c m t b c th y , làm trò c i cho thiên h , n g n g h a v i thành ngữ “múa rìu qua m t th ” - BBT.

2. T dùng ch m t tr n g - BBT.

3. “Linh” có nghĩa là nghe, “v n” có nghĩa là âm thanh êm d u . c a u b e n trên, “linh v n” c d ch là “nghe tỉ n g à n” - DG.

4. “Can qua” là hai th v k h i c , dùng ch c h i n tranh. “Ng c b ch” là ng c và t l a . “Hóa can qua thành ng c b ch” nghĩa là dùng b i n pháp hòa bình g i i quy t tranh ch p - BBT.